

גיטין א:א – א:ד

פרק א: משנה א

המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר, בפני נכתב ובפני נחתם.
רבן גמליאל אומר, אף המביא מן הרקם ומן החגר.
רבי אליעזר אומר, אפלו מכפר לודים ללוד. וחקמים אומרים, אינו צריך
שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם, אלא המביא ממדינת הים והמוליך.
והמביא ממדינה למדינה במדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני
נחתם. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אפלו מהגמוניא להגמוניא:

פרק א: משנה ב

רבי יהודה אומר, מרקם למוזרח, ורקם כמוזרח.
מאשקלון לדרום, ואשקלון פדרום. מעכו לצפון, ועכו כצפון.
רבי מאיר אומר, עכו בארץ ישראל לגטין:

פרק א: משנה ג

המביא גט בארץ ישראל, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם.
אם יש עליו עוררים, יתקים בחותמיו.
המביא גט ממדינת הים ואינו יכול לומר בפני נכתב ובפני נחתם, אם
יש עליו עדים, יתקים בחותמיו:

פרק א: משנה ד

אחד גטי נשים ואחד שחרורי עבדים, שוו למוליך ולמביא.
וזו אחד מן הדרכים ששוו גטי נשים לשחרורי עבדים:

גיטין איה – ב:ב

פרק א: משנה ה

כָּל גֵּט שֵׁיִשׁ עָלָיו עַד כּוֹתֵי, פְּסוּל, חוּץ מִגֵּטֵי נָשִׁים וְשַׁחְרוּרֵי עֲבָדִים.
מַעֲשֵׂה, שֶׁהֵבִיאוּ לְפָנָי רֶבֶן גַּמְלִיאֵל לְכַפֵּר עוֹתָנָאֵי גֵט אִשָּׁה וְהָיוּ עֲדָיו עֲדֵי
כוֹתֵים, וְהִכְשִׁיר.
כָּל הַשְּׁטָרוֹת הָעוֹלִים בְּעֶרְכָּאוֹת שֶׁל גּוֹיִם, אִף עַל פִּי שְׁחוֹתְמֵיהֶם גּוֹיִם,
כְּשָׂרִים, חוּץ מִגֵּטֵי נָשִׁים וְשַׁחְרוּרֵי עֲבָדִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִף אֵלּוּ כְּשָׂרִין, לֹא הִזְכֵּרוּ אֶלָּא בְּזִמְנֵי שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּהַדְיוּט:

פרק א: משנה ו

הַאוֹמֵר, תָּנוּ גֵּט זֶה לְאִשְׁתִּי וְשִׁטֵּר שְׁחָרוֹר זֶה לְעֲבָדִי, אִם רָצָה לְחַזֵּר
בְּשֵׁנִיָּהּ, יִחְזֹר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וְחַכְמֵים אוֹמְרִים, בְּגֵטֵי נָשִׁים, אֲבָל לֹא
בְּשַׁחְרוּרֵי עֲבָדִים, לְפִי שֶׁזָּכִין לְאָדָם שֶׁלֹּא בְּפָנָיו וְאִין חֲבִין לוֹ אֶלָּא בְּפָנָיו.
שְׂאֵם יִרְצָה שֶׁלֹּא לְזוֹן אֶת עַבְדּוֹ, רִשְׁאֵי. וְשֶׁלֹּא לְזוֹן אֶת אִשְׁתּוֹ, אִינוּ
רִשְׁאֵי.
אָמַר לָהֶם, וְהָרִי הוּא פּוֹסֵל אֶת עַבְדּוֹ מִן הַתְּרוּמָה כִּשְׂם שֶׁהוּא פּוֹסֵל אֶת
אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא קָנִינוּ.
הַאוֹמֵר, תָּנוּ גֵּט זֶה לְאִשְׁתִּי, וְשִׁטֵּר שְׁחָרוֹר זֶה לְעֲבָדִי, וּמַת, לֹא יִתְּנוּ לְאַחַר
מִיתָה. תָּנוּ מְנָה לְאִישׁ פְּלוֹנִי, וּמַת, יִתְּנוּ לְאַחַר מִיתָה:

פרק ב: משנה א

הַמְּבִיא גֵט מִמִּדְיָנָה הַיָּם וְאָמַר, בְּפָנָי נִכְתַּב אֲבָל לֹא בְּפָנָי נִחְתָּם, בְּפָנָי
נִחְתָּם אֲבָל לֹא בְּפָנָי נִכְתַּב, בְּפָנָי נִכְתַּב כְּלוֹ וּבְפָנָי נִחְתָּם חֻצִּי, בְּפָנָי נִכְתַּב
חֻצִּי וּבְפָנָי נִחְתָּם כְּלוֹ, פְּסוּל.
אֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִכְתַּב, וְאֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִחְתָּם, פְּסוּל. שְׁנַיִם אוֹמְרִים
בְּפָנָינוּ נִכְתַּב, וְאֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִחְתָּם, פְּסוּל. וְרַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁר.
אֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִכְתַּב, וְשְׁנַיִם אוֹמְרִים בְּפָנָינוּ נִחְתָּם, כְּשָׂר:

פרק ב: משנה ב

נִכְתָּב בַּיּוֹם וְנִחַתְתֶּם בַּיּוֹם, בַּלַּיְלָה וְנִחַתְתֶּם בַּלַּיְלָה, בַּלַּיְלָה וְנִחַתְתֶּם בַּיּוֹם, כָּשָׁר.
בַּיּוֹם וְנִחַתְתֶּם בַּלַּיְלָה, פְּסוּל.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְכַשֵּׁיר, שֶׁהִיא **רַבִּי שְׁמַעוֹן** אוֹמֵר, כָּל הַגָּטִין שֶׁנִּכְתְּבוּ בַּיּוֹם
וְנִחַתְתֶּמוּ בַּלַּיְלָה, פְּסוּלִין, חוּץ מִגָּטֵי נָשִׁים:

גיטין ב:ג – ב:ו

פרק ב: משנה ג

בכל כותבין, בדין, בסם, בסקרא, ובקומוס, ובקנקנתום, ובכל דבר שהוא של קימא.
אין כותבין לא במשקים, ולא במי פרות, ולא בכל דבר שאינו מתקים.
על הכל כותבין, על העלה של זית, ועל הקרון של פרה, ונותן לה את הפרה, על יד של עבד, ונותן לה את העבד.
רבי יוסי הגלילי אומר, אין כותבין לא על דבר שיש בו רוח חיים, ולא על האכלין:

פרק ב: משנה ד

אין כותבין במחבר לקרקע. כתבו במחבר, תלשו וחתמו ונתנו לה, כשר.
רבי יהודה פוסל, עד שתהא כתיבתו וחתמתו בתלוש.
רבי יהודה בן בתירא אומר, אין כותבין לא על הניר המחוק ולא על הדפתרא, מפני שהוא יכול להזדיף. **וחכמים** מכשירין:

פרק ב: משנה ה

הכל כשרין לכתב את הגט, אפלו חרש, שוטה וקטן.
האשה כותבת את גטה, והאיש כותב את שוברו, שאין קיום הגט אלא בחותמיו.
הכל כשרין להביא את הגט, חוץ מחרש, שוטה וקטן וסומא ונכרי:

פרק ב: משנה ו

קבל הקטן והגדיל, חרש ונתפקח, סומא ונתפתח, שוטה ונשתפה, נכרי ונתגיר, פסול.
אבל פקח ונתחרש וחרז ונתפקח, פתוח ונסתמא וחרז ונתפתח, שפוי ונשתטה וחרז ונשתפה, כשר.
זה הכלל, כל שתחלתו וסופו בדעת, כשר:

גיטין ב:ז – ג:ג

פרק ב: משנה ז

אף הנשים שאינן נאמנות לומר מת בעלה, נאמנות להביא את גטה, חמותה ובת חמותה וצרתה ויבמתה ובת בעלה. מה בין גט למיתתה, שהכתב מוכיח. האשה עצמה מביאה את גטה, ובלבד שהיא צריכה לומר, בפני נכתב ובפני נחתם:

פרק ג: משנה א

כל גט שנכתב שלא לשום אשה, פסול. כיצד. היה עובר בשוק ושמע קול סופרים מקרין, איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני, ואמר, זה שמי וזה שם אשתי, פסול לגרש בו. יתר מכון, כתב לגרש בו את אשתו ונמלך, מצאו בן עירו ואמר לו, שמי כשמדך ושם אשתי כשם אשתך, פסול לגרש בו. יתר מכון, היו לו שתי נשים ושמותיהן שוות, כתב לגרש בו את הגדולה, לא יגרש בו את הקטנה. יתר מכון, אמר ללבדר, כתב לאיזו שארצה אגרש, פסול לגרש בו:

פרק ג: משנה ב

הכותב טפסי גטין, צריך שיניח מקום האיש ומקום האשה ומקום הזמן. שטרי מלוה, צריך שיניח מקום המלוה, מקום הלוה, מקום המעות ומקום הזמן. שטרי מקח, צריך שיניח מקום הלוקח ומקום המוכר ומקום המעות ומקום השדה ומקום הזמן, מפני התקנה. **רבי יהודה** פוסל בכלן. **רבי אלעזר** מכשיר בכלן, חוץ מגטי נשים, שנאמר (דברים כד) וכתב לה, לשמה:

פרק ג: משנה ג

הַמְבִיֵּא גַט וְאָבֵד הַיְמִנּוּ, מְצָאוּ לְאַלְתֵּר, כָּשֶׁר. וְאִם לֹא, פָּסוּל. מְצָאוּ
בְּחַפְּיָה אוֹ בְּדִלְסָקְמָא, אִם מִכִּירוֹ, כָּשֶׁר. הַמְבִיֵּא גַט וְהִנִּיחוּ זָקֵן אוֹ חוּלָה,
נֹתְנוּ לָהּ בְּחֻזְקָתָהּ שֶׁהוּא קָיָם.
בֵּת יִשְׂרָאֵל הִנְשׂוּאָה לְכֹהֵן וְהִלְךְ בְּעֵלָה לְמִדְיַנַּת הַיָּם, אוֹכֵלֶת בְּתֵרוּמָה
בְּחֻזְקָתָהּ שֶׁהוּא קָיָם.
הַשּׁוֹלַח חֲטָאתוֹ מִמִּדְיַנַּת הַיָּם, מִקְרִיבִין אוֹתָהּ בְּחֻזְקָתָהּ שֶׁהוּא קָיָם:

גיטין ג:ד – ג:ז

פרק ג: משנה ד

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן פְּרָטָא לְפָנַי חֲכָמִים וְקִיְמוּ אֶת דְּבָרָיו. עַל עֵיר שֶׁהִקִּיפָה כְּרֻקוֹם, וְעַל הַסְּפִינָה הַמְּטַרְפֶּת בַּיָּם, וְעַל הַיּוֹצֵא לְדוֹן, שֶׁהוּא בְּחֻזְקַת קִיּוּם. אֲבָל עֵיר שֶׁכָּבְשָׁה כְּרֻקוֹם, וְסְפִינָה שֶׁאֲבָדָה בַּיָּם, וְהַיּוֹצֵא לְהָרֵג, נֹתְנִין עֲלֵיהֶן חֲמֹרֵי חַיִּים וְחֲמֹרֵי מֵתִים, בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֹן, וּבֵת כַּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, לֹא תֹאכַל בְּתְרוּמָה:

פרק ג: משנה ה

הַמְּבִיא גֵט בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְחָלָה, הָרִי זֶה מְשַׁלְּחוֹ בַּיָּד אַחֵר. וְאִם אָמַר לוֹ טַל לִי הַיְמָנָה חֶפֶץ פְּלוּנִי, לֹא יִשְׁלַחֲנוּ בַּיָּד אַחֵר, שְׂאִין רְצוֹנוֹ שִׁיְהֵא פְּקֻדוֹנוֹ בַּיָּד אַחֵר:

פרק ג: משנה ו

הַמְּבִיא גֵט מִמְּדִינַת הַיָּם וְחָלָה, עוֹשֶׂה בֵּית דִּין וּמְשַׁלְּחוֹ, וְאוֹמֵר לְפָנֵיהֶם, בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נִחְתָּם. וְאִין שְׁלִיחַ אַחֲרוֹן צָרִיד שִׁיאֵמַר בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נִחְתָּם, אֵלֶּא אוֹמֵר, שְׁלִיחַ בֵּית דִּין אֲנִי:

פרק ג: משנה ז

הַמְּלוֹה מְעוֹת אֶת הַכֹּהֵן וְאֶת הַלּוֹי וְאֶת הָעֲנִי לְהִיּוֹת מְפָרִישׁ עֲלֵיהֶן מִחֻלְקוֹן, מְפָרִישׁ עֲלֵיהֶן בְּחֻזְקַת שֶׁהוּא קִיּוּם, וְאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ שְׂמָא מֵת הַכֹּהֵן אוֹ הַלּוֹי אוֹ הָעֲשִׂיר הָעֲנִי. מֵתוֹ, צָרִיד לְטַל רְשׁוֹת מִן הַיּוֹרְשִׁין. אִם הָלוּן בְּפָנַי בֵּית דִּין, אִינוֹ צָרִיד לְטַל רְשׁוֹת מִן הַיּוֹרְשִׁים:

גיטין ג:ח – ד:ג

פרק ג: משנה ח

המניח פרות להיות מפריש עליהן תרומה ומעשרות, מעות להיות מפריש עליהן מעשר שני, מפריש עליהן בחזקת שהו קימין. אם אבדו, הרי זה חושש מעת לעת, דברי רבי אלעזר בן שמוע.
רבי יהודה אומר, בשלשה פרקים בודקין את היין, בקדים של מוצאי החג, ובהוצאת סמדר, ובשעת כניסת מים בבסר:

פרק ד: משנה א

השולח גט לאשתו והגיע בשליח, או ששלח אחריו שליח ואמר לו, גט שנתי לך בטל הוא, הרי זה בטל. קדם אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר לה, גט ששלחתי לך בטל הוא, הרי זה בטל. אם משהגיע גט לידה, שוב אינו יכול לבטלו:

פרק ד: משנה ב

בראשונה היה עושה בית דין במקום אחר ומבטלו. התקין רבן גמליאל הזקן שלא יהו עושין בן, מפני תקון העולם. בראשונה היה משנה שמו ושמה, שם עירו ושם עירה. והתקין רבן גמליאל הזקן שיהא כותב, איש פלוני וכל שם שיש לו, אשה פלונית וכל שום שיש לה, מפני תקון העולם:

פרק ד: משנה ג

אין אלמנה נפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועה. נמנעו מלהשביעה, התקין רבן גמליאל הזקן שתהא נודרת ליתומים כל מה שירצו, וגובה כתבתה.
העדים חותמין על הגט, מפני תקון העולם.
הלל התקין פרוזבול מפני תקון העולם:

גיטין ד:ד – ד:ז

פרק ד: משנה ד

עבד שנשבה ופדאוהו, אם לשום עבד, ישתעבד. אם לשום בן חורין, לא ישתעבד. רבן שמעון בן גמליאל אומר, בין כד ובין כד ישתעבד. עבד שעשאו רבו אפותיקי לאחרים ושחררו, שורת הדין, אין העבד חיב כלום. אלא מפני תקון העולם, כופין את רבו ועושה אותו בן חורין, וכותב שטר על דמיו.

רבן שמעון בן גמליאל אומר, אינו כותב אלא משחרר:

פרק ד: משנה ה

מי שחציו עבד וחציו בן חורין, עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד, דברי בית הלל. אמרו להם בית שמאי, תקנתם את רבו, ואת עצמו לא תקנתם. לשא שפחה אי אפשר, שכבר חציו בן חורין. בת חורין אי אפשר, שכבר חציו עבד. יבטל, והלא לא נברא העולם אלא לפריה ולרביה, שנאמר (ישעיה מה) לא תהו בראה, לשבת יצרה. אלא מפני תקון העולם, כופין את רבו ועושה אותו בן חורין, וכותב שטר על חצי דמיו. וחזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי:

פרק ד: משנה ו

המוכר עבדו לגוי או לחוצה לארץ, יצא בן חורין. אין פודין את השבויים יותר על כדי דמיהו, מפני תקון העולם. ואין מבריחין את השבויין, מפני תקון העולם. רבן שמעון בן גמליאל אומר, מפני תקנת השבויין. ואין לוקחים ספרים, תפלין ומזוזות מן הגוים יותר על כדי דמיהו, מפני תקון העולם:

פרק ד: משנה ז

המוציא את אשתו משום שם רע, לא יחזיר. משום נדר, לא יחזיר.
רבי יהודה אומר, כל נדר שיִדעו בו רבים, לא יחזיר. ושל אִדעו בו רבים,
יחזיר.

רבי מאיר אומר, כל נדר שצריך חקירת חכם, לא יחזיר. ושאִינו צריך
חקירת חכם, יחזיר.

אמר רבי אליעזר, לא אסרו זה אלא מפני זה.
אמר רבי יוסי ברבי יהודה, מעשה בצידן באחד שאמר לאשתו, קונם אם
איני מגרשך, וגרשה. והתירו לו חכמים שיחזירנה, מפני תקון העולם:

גיטין ד:ח – ה:ב

פרק ד: משנה ח

המוציא את אשתו משום אילונית, **רבי יהודה** אומר, לא יחזיר. **וחכמים** אומרים, יחזיר. נשאת לאחר והיו לה בנים הימנו, והיא תובעת כתבתה, אומר **רבי יהודה**, אומרים לה, שתיקותיך יפה לך מדבוריך:

פרק ד: משנה ט

המוכר את עצמו ואת בניו לגוי, אין פודין אותו, אבל פודין את הבנים לאחר מיתת אביהן. המוכר שדהו לגוי וחזר ולקחה ממנו ישראל, הלוקח מביא ממנו בכורים, מפני תקון העולם:

פרק ה: משנה א

הנזקין שמיין להם בעדית ובעל חוב בבינונית, וכתבת אשה בזבורית. **רבי מאיר** אומר, אף כתבת אשה בבינונית:

פרק ה: משנה ב

אין נפרעין מנכסים משעבדים במקום שיש נכסים בני חורין, ואפלו הן זבורית. אין נפרעין מנכסי יתומים, אלא מן הזבורית:

גיטין ה:ג – ה:ו

פרק ה: משנה ג

אין מוציאין לאכילת פרות ולשבח קרקעות ולמזון האשה והבנות מנכסים משעבדים, מפני תקון העולם.
והמוצא מציאה, לא ישבע, מפני תקון העולם:

פרק ה: משנה ד

יתומים שסמכו אצל בעל הבית או שמנה להן אביהן אפטרופוס, חיב לעשר פרותיהן. אפטרופוס שמנהו אבי יתומים, ישבע. מנהו בית דין, לא ישבע. **אבא שאול** אומר, חלוף הדברים.
המטמא והמדמע והמנסד בשוגג, פטור. במוזד, חיב. הכהנים שפגלו במקדש מוזדין, חיבין:

פרק ה: משנה ה

העיד **רבי יוחנן בן גדגדה** על החרשת שהשיאה אביה, שהיא יוצאה בגט. ועל קטנה בת ישראל שנשאת לכהן, שאוכלת בתרומה, ואם מתה, בעלה יורשה. ועל המריש הגזול שבנאו בבירה, שיטל את דמיו, מפני תקנת השבים.
ועל חטאת הגזולה שלא נודעה לרבים, שהיא מכפרת, מפני תקון המזבח:

פרק ה: משנה ו

לא היה סיקריקון ביהודה בהרוגי מלחמה. מהרוגי מלחמה ואילך, יש בה סיקריקון. כיצד. לקח מסיקריקון וחרור ולקח מבעל הבית, מקחו בטל. מבעל הבית וחרור ולקח מסיקריקון, מקחו קים. לקח מן האיש וחרור ולקח מן האשה, מקחו בטל. מן האשה וחרור ולקח מן האיש, מקחו קים. זו משנה ראשונה.

בית דין של אחריהם אמרו, הלוקח מסיקריקון נותן לבעלים רביע. אימתי, בזמן שאין בידו לקח. אבל יש בידו לקח, הו קודמין לכל אדם. **רבי הושיב** בית דין ונמנו, שאם שהתה בפני סיקריקון שנים עשר חדש, כל הקודם לקח, זוכה, אבל נותן לבעלים רביע:

גיטין ה:ז – ו:א

פרק ה: משנה ז

חרש רומז ונרמז. וּבֵן בְּתִירָא אֹמֵר, קוֹפֵץ וְנִקְפָּץ, בְּמַטְלְטְלִין. הפְּעוּטוֹת, מְקַח מְקַח וּמְמַכֵּר מְמַכֵּר, בְּמַטְלְטְלִין:

פרק ה: משנה ח

וְאֵלּוּ דְבָרִים אָמְרוּ מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.
כֹּהֵן קוֹרָא רֵאשׁוֹן, וְאַחֲרָיו לוי וְאַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.
מְעַרְבִין בְּבֵית יִשׁוּן, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם. בּוֹר שֶׁהוּא קְרוֹב לְאִמָּה, מִתְּמַלֵּא רֵאשׁוֹן, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם. מְצוּדוֹת חִיָּה וְעוֹפוֹת וְדָגִים יֵשׁ בָּהֶם מְשׁוּם גִּזְלֵי, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, גִּזְלֵי גְמוּר.
מְצִיאַת חֵרֶשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן, יֵשׁ בָּהֶן מְשׁוּם גִּזְלֵי, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.
רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, גִּזְלֵי גְמוּר.
עֲנֵי הַמְּנַקֵּף בְּרֵאשׁ הַזֵּית, מֵה שֶׁתְּחַתּוֹ גִּזְלֵי, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.
רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, גִּזְלֵי גְמוּר.
אֵין מְמַחִין בַּיָּד עֲנֵי גוֹיִם בְּלֶקֶט שְׂכָחָה וּפְאָה, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם:

פרק ה: משנה ט

מְשַׁאלַת אִשָּׁה לַחֲבֵרְתָהּ הַחֲשׂוּדָה עַל הַשְּׂבִיעִית, נְפָה וּכְבֵרָה וְרַחֲמִים וְתַנּוּר, אֲבָל לֹא תֵבֶר וְלֹא תִטְחֹן עִמָּה.
אִשָּׁת חֵבֶר מְשַׁאלַת לְאִשָּׁת עִם הָאָרֶץ, נְפָה וּכְבֵרָה, וּבּוֹרֶרֶת וְטוֹחֶנֶת וּמְרַקֶּדֶת עִמָּה, אֲבָל מְשַׁתְּטִיל הַמַּיִם, לֹא תִגַּע עִמָּה, לְפִי שְׂאִין מְחֻזְּקִין יְדֵי עוֹבְרֵי עֲבֵרָה. וְכֵלֵן לֹא אָמְרוּ אֶלָּא מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.
וּמְחֻזְּקִין יְדֵי גוֹיִם בְּשְׂבִיעִית, אֲבָל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל, וְשׂוֹאֲלִין בְּשִׁלּוּמָן, מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם:

פרק ו: משנה א

הַאֹמֵר הַתְּקַבֵּל גֵּט זֶה לְאִשְׁתִּי אוֹ הוֹלֵךְ גֵּט זֶה לְאִשְׁתִּי, אִם רָצָה לְחַזֵּר,
יִחְזֹר. הָאִשָּׁה שְׁאֵמְרָהּ, הַתְּקַבֵּל לִי גֵטִי, אִם רָצָה לְחַזֵּר, לֹא יִחְזֹר. לְפִיכָד,
אִם אָמַר לוֹ הַבַּעַל, אִי אֶפְשִׁי שֶׁתְּקַבֵּל לָהּ אֶלֶּא הוֹלֵךְ וְתֵן לָהּ, אִם רָצָה
לְחַזֵּר, יִחְזֹר.

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אִף הָאוֹמֵרֶת טַל לִי גֵטִי, אִם רָצָה לְחַזֵּר, לֹא
יִחְזֹר:

גיטין ו:ב – ו:ה

פרק ו: משנה ב

האשה שאמרה, התקבל לי גטי, צריכה שתי כתי עדים, שנים שאומרים בפנינו אמרה ושנים שאומרים בפנינו קבל וקרע, אפלו הו הראשונים והו האחרונים, או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד מצטרף עמהן. נערה המארסה, היא ואביה מקבלין את גטה. אמר רבי יהודה, אין שתי ידיים זוכות כאחת, אלא אביה מקבל את גטה בלבד. וכל שאינה יכולה לשמור את גטה, אינה יכולה להתגרש:

פרק ו: משנה ג

קטנה שאמרה התקבל לי גטי, אינו גט עד שיגיע גט לידה. לפיכך אם רצה הבעל לחזור, יחזור, שאין קטן עושה שליח. אבל אם אמר לו אביה, צא והתקבל לבתי גטה, אם רצה להחזיר, לא יחזיר. האומר תן גט זה לאשתי במקום פלוני, ונתנו לה במקום אחר, פסול. הרי היא במקום פלוני, ונתנו לה במקום אחר, כשר. האשה שאמרה התקבל לי גטי במקום פלוני, וקבלו לה במקום אחר, פסול. רבי אליעזר מכשיר. הבא לי גטי במקום פלוני והביאו לה במקום אחר, כשר:

פרק ו: משנה ד

הבא לי גטי, אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה. התקבל לי גטי, אסורה לאכל בתרומה מיד. התקבל לי גטי במקום פלוני, אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לאותו מקום. רבי אליעזר אוסר מיד:

פרק ו: משנה ה

האומר, כתבו גט ותנו לאשתי, גרשוה, כתבו אגרת ותנו לה, הרי אלו יכתבו ויתנו. פטרוה, פרנסוה, עשו לה כנמוס, עשו לה כראוי, לא אמר כלום. בראשונה היו אומרים, היוצא בקולר ואמר, כתבו גט לאשתי, הרי אלו יכתבו ויתנו. חזרו לומר, אף המפרש והיוצא בשירא. רבי שמעון שזורי אומר, אף המסכן:

גיטין ו:ו – ז:ב

פרק ו – משנה ו

מי שהיה משלך לבור ואמר, כל השומע את קולו יכתב גט לאשתו, הרי אלו יכתבו ויתנו.
הבריא שאמר, כתבו גט לאשתי, רצה לשחק בה.
מעשה בבריא אחד שאמר, כתבו גט לאשתי, ועלה לראש הגג ונפל ומת.
אמר רבן שמעון בן גמליאל, אמרו חכמים, אם מעצמו נפל, הרי זה גט.
אם הרוח דחאתו, אינו גט.

פרק ו – משנה ז

אמר לשנים, תנו גט לאשתי, או לשלשה, כתבו גט ותנו לאשתי, הרי אלו יכתבו ויתנו.
אמר לשלשה, תנו גט לאשתי, הרי אלו יאמרו לאחרים ויכתבו, מפני שעשאן בית דין, דברי רבי מאיר. וזו הלכה העלה רבי חנינא איש אונו מבית האסורין, מקבל אני באומר לשלשה, תנו גט לאשתי, שיאמרו לאחרים ויכתבו, מפני שעשאן בית דין.
אמר רבי יוסי, נומיניו לשליח, אף אנו מקבלין, שאפלו אמר לבית דין הגדול שבירושלים, תנו גט לאשתי, שילמדו ויכתבו ויתנו.
אמר לעשרה, כתבו גט לאשתי, אחד פותב ושנים חותמין.
כלכם כתבו, אחד פותב וכלם חותמין.
לפיכך, אם מת אחד מהן, הרי זה גט בטל.

פרק ז – משנה א

מי שאחזו קרדיקוס, ואמר, כתבו גט לאשתי, לא אמר כלום.
אמר, כתבו גט לאשתי, ואחזו קרדיקוס, וחזר ואמר, אל תכתבו, אין דבריו האחרונים כלום.
נשתתק, ואמרו לו נכתב גט לאשתך, והרכין בראשו, בודקין אותו שלשה פעמים, אם אמר על לאו לאו ועל הו הו, הרי אלו יכתבו ויתנו.

פרק ז - משנה ב

אָמְרוּ לוֹ, נִכְתָּב גַּט לְאִשְׁתֶּךָ, וְאָמַר לָהֶם כָּתְבוּ, אָמְרוּ לְסוֹפֵר וְכָתַב, וְלַעֲדִים
וְחִתְמוּ, אָף עַל פִּי שְׂכֵתְבוּהוּ וְחִתְמוּהוּ וּנְתַנוּהוּ לוֹ וְחָזַר וּנְתַנוּ לָהּ, הֲרִי הִגִּט
בְּטַל, עַד שְׂיֹאמַר לְסוֹפֵר כָּתַב וְלַעֲדִים חִתְמוּ.

גיטין זג – ז:ז

פרק ז – משנה ג

זֶה גִּטָּךְ אִם מְתִי, זֶה גִּטָּךְ אִם מְתִי מִחֲלֵי זֶה, זֶה גִּטָּךְ לְאַחַר מִיתָה, לֹא אָמַר כְּלוּם.
מֵהַיּוֹם אִם מְתִי, מְעַכְשָׁיו אִם מְתִי, הֲרִי זֶה גִּט.
מֵהַיּוֹם וְלֵאחֶר מִיתָה, גִּט וְאִינוֹ גִּט.
אִם מֵת, חוֹלְצָת וְלֹא מְתִיבָמֵת. זֶה גִּטָּךְ מֵהַיּוֹם אִם מְתִי מִחֲלֵי זֶה, וְעַמֵּד וְהִלֵּךְ בְּשׁוּק וְחָלָה וּמָת, אֹמְדִין אוֹתוֹ, אִם מִחֲמַת חֲלֵי הָרֵאשׁוֹן מֵת, הֲרִי זֶה גִּט. וְאִם לֹא, אִינוֹ גִּט.

פרק ז – משנה ד

לֹא תִתְיַחַד עִמּוֹ אֶלָּא בְּפָנֵי עֲדִים, אֶפְלוּ עֶבֶד, אֶפְלוּ שְׂפָחָה, חוּץ מִשְׂפָּחָתָה, מִפְּנֵי שְׁלֵבָה גַס בָּהּ בְּשִׂפְחָתָה.
מָה הִיא בְּאוֹתוֹן הַיָּמִים. **רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר, כְּאִשְׁתְּ אִישׁ לְכָל דְּבָרֶיהָ. **רַבִּי יוֹסִי** אֹמֵר, מְגֵרֶשֶׁת וְאִינָהּ מְגֵרֶשֶׁת.

פרק ז – משנה ה

הֲרִי זֶה גִּטָּךְ עַל מְנַת שְׂתִתְנִי לִי מְאֵתִים זָוִז, הֲרִי זֶה מְגֵרֶשֶׁת, וְתִתֵּן.
עַל מְנַת שְׂתִתְנִי לִי כֹפֶאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, אִם נִתְּנָה לוֹ בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, מְגֵרֶשֶׁת, וְאִם לֹא, אִינָהּ מְגֵרֶשֶׁת. אָמַר **רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל**, מְעַשֶּׂה בְּצִידוֹן בְּאַחַד שְׁאֵמֵר לְאַשְׁתּוֹ, הֲרִי זֶה גִּטָּךְ עַל מְנַת שְׂתִתְנִי לִי אֶצְטְלִיתִי, וְאַבְדָּה אֶצְטְלִיתוֹ, וְאָמְרוּ חֲכָמִים, תִּתֵּן לוֹ אֶת דְּמִיהָ.

פרק ז – משנה ו

הֲרִי זֶה גִּטָּךְ עַל מְנַת שְׂתִשְׁמָשִׁי אֶת אֲבָא, עַל מְנַת שְׂתִנִּיקִי אֶת בְּנִי, כְּמָה הִיא מְנִיקָתוֹ, שְׁתֵּי שָׁנִים.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, שְׁמֹנֶה עָשָׂר חֳדָשׁ.
מֵת הֵבֵן אוֹ שְׁמֹת הָאֵב, הֲרִי זֶה גִּט.

הָרִי זֶה גִטְדָּ עַל מְנַת שְׁתֵּשֶׁמֶשׁ אֶת אֲבֵא שְׁתֵּי שָׁנִים, עַל מְנַת שְׁתֵּנִיקִי
אֶת בְּנֵי שְׁתֵּי שָׁנִים, מֵת הַבֵּן אוֹ שְׁמֵת הָאֵב אוֹ שְׁאֲמֹר הָאֵב אִי אֶפְשִׁי
שְׁתֵּשֶׁמֶשׁ, שְׁלֹא בְהִקְפָּדָה, אִינוֹ גִט.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כְּזֶה גִט.
כָּל אֲמֹר רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, כָּל עֲכָבָה שְׁאִינָה הַיְמָנָה, הָרִי זֶה גִט.

גיטין ז:ח – ח:א

פרק ז – משנה ז

הרי זה גטך אם לא באתי מכאן ועד שלשים יום, והיה הולך מיהודה לגליל, הגיע לאנטיפטרס וחזר, בטל תנאו. הרי זה גטך אם לא באתי מכאן עד שלשים יום, והיה הולך מגליל ליהודה, והגיע לכפר עותנאי וחזר, בטל תנאו.

הרי זה גטך אם לא באתי מכאן עד שלשים יום, והיה הולך למדינת הים והגיע לעכו וחזר, בטל תנאו.
הרי זה גטך כל זמן שאעבר מכנגד פניך שלשים יום, היה הולך ובא, הולך ובא, הואיל ולא נתיחד עמה, הרי זה גט.

פרק ז – משנה ח

הרי זה גטך אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש, אינו גט. הרי זה גטך מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש, הרי זה גט.

פרק ז – משנה ט

אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש כתבו ותנו גט לאשתי, כתבו גט בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט. כתבו ותנו גט לאשתי אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, כתבו בתוך שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש, אינו גט.
רבי יוסי אומר, כזה גט.

כתבו לאחר שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש ומת, אם הגט קדם למיתה, הרי זה גט. ואם מיתה קדמה לגט, אינו גט. ואם אין ידוע, זו היא שאמרו, מגרשת ואינה מגרשת.

פרק ח – משנה א

הזורק גט לאשתו והיא בתוך ביתה או בתוך חצרה, הרי זו מגרשת. זרקו לה בתוך ביתו או בתוך חצרו, אפלו הוא עמה במטה, אינה מגרשת. לתוך חיקה או לתוך קלתה, הרי זו מגרשת.

גיטין ח:ב – ח:ד

פרק ח – משנה ב

אמר לה, כנסי שטר חוב זה, או שמצאתו מאחוריו, קוראה והרי הוא גטה, אינו גט, עד שיאמר לה, הא גטך.
נתן בידה והיא ישנה, נעורה, קוראה והרי הוא גטה, אינו גט, עד שיאמר לה הא זה גטך. היתה עומדת ברשות הרבים וזרקו לה, קרוב לה, מגרשת. קרוב לו, אינה מגרשת. מחצה על מחצה, מגרשת ואינה מגרשת:

פרק ח – משנה ג

וכן לענין קדושין. וכן לענין החוב. אמר לו בעל חובו, זרק לי חובי, וזרקו לו, קרוב למלוה, זכה הלואה. קרוב ללוה, הלואה חב. מחצה על מחצה, שניהם יחלקו.
היתה עומדת על ראש הגג וזרקו לה, כיון שהגיע לאויר הגג, הרי זו מגרשת. הוא מלמעלה והיא מלמטה וזרקו לה, כיון שיצא מרשות הגג, נמחק או נשרף, הרי זו מגרשת:

פרק ח – משנה ד

בית שמאי אומרים, פוטר אדם את אשתו בגט ישן. ובית הלל אוסרין. ואיזהו גט ישן, כל שנתיחד עמה אחר שכתבו לה:

פרק ח - משנה ה

כָּתַב לְשׁוּם מַלְכוּת שְׂאִינָה הוֹגֶנֶת, לְשׁוּם מַלְכוּת מְדִי, לְשׁוּם מַלְכוּת יָוֹן,
לְבָנִין הַבַּיִת, לְחֶרֶב הַבַּיִת, הִיָּה בַּמִּזְרָח וּכְתַב בַּמְעָרֵב, בַּמְעָרֵב וּכְתַב
בַּמִּזְרָח, תִּצַּא מִזֶּה וּמִזֶּה, וְצָרִיכָה גַט מִזֶּה וּמִזֶּה, וְאִין לָהּ לֹא כְּתָבָה וְלֹא
פְּרוֹת וְלֹא מְזוֹנוֹת וְלֹא בְּלָאוֹת, לֹא עַל זֶה וְלֹא עַל זֶה. אִם נִטְלָה מִזֶּה וּמִזֶּה,
תִּחְזִיר. וְהוֹלֵד מִמִּזְרָח וּמִזֶּה. וְלֹא זֶה וְזֶה מִשְׁמָאִין לָהּ, וְלֹא זֶה וְזֶה זְכָאִין
לֹא בְּמִצִּיאָתָהּ וְלֹא בְּמַעֲשֵׂה יָדֶיהָ וְלֹא בְּהַפְרַת נְדָרֶיהָ.
הִיָּתָה בֵּת יִשְׂרָאֵל, נִפְסְלָת מִן הַקְּהֵנָה. בֵּת לֵוִי, מִן הַמְּעַשֵּׂר. בֵּת כֹּהֵן, מִן
הַתְּרוּמָה. וְאִין יוֹרְשֵׁיו שֶׁל זֶה וְיוֹרְשֵׁיו שֶׁל זֶה יוֹרְשֵׁין כְּתִבְתָּהּ. וְאִם מִתּוֹ,
אֲחִיו שֶׁל זֶה וְאֲחִיו שֶׁל זֶה חוֹלְצִין וְלֹא מִיבְּמִין. שְׁנָה שְׁמוֹ וּשְׁמָהּ, שֵׁם
עִירוֹ וְשֵׁם עִירָהּ, תִּצַּא מִזֶּה וּמִזֶּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלוֹ בָּהּ:

גיטין ח:ו – ח:ט

פרק ח – משנה ו

כָּל הָעֲרִיּוֹת שֶׁאָמְרוּ צְרוּתֵיהֶן מִתְרוֹת, הֵלְכוּ הַצְּרוֹת הָאֵלוּ וְנִשְׂאוּ וְנִמְצְאוּ אֵלוּ אֵילוֹנִיּוֹת, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ בָּהּ:

פרק ח – משנה ז

הַכּוֹנֵס אֶת יְבָמָתוֹ וְהֵלְכָה צָרְתָּהּ וְנִשְׂאתָ לְאַחֵר וְנִמְצְאָה זֹאת שֶׁהִיא אֵילוֹנִיּוֹת, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ בָּהּ:

פרק ח – משנה ח

כָּתַב סוֹפֵר גֵּט לְאִישׁ וְשׁוֹבֵר לְאִשָּׁה, וְטָעָה וְנָתַן גֵּט לְאִשָּׁה וְשׁוֹבֵר לְאִישׁ, וְנָתַנוּ זֶה לְזֶה, וְלֹאֲחֵר זְמַן הָרִי הֵגֵט יוֹצֵא מִיַּד הָאִישׁ, וְשׁוֹבֵר מִיַּד הָאִשָּׁה, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ בָּהּ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, אִם לְאַלְתֵּר יָצָא, אֵין זֶה גֵּט. אִם לְאַחֵר זְמַן יָצָא, הָרִי זֶה גֵּט. לֹא כָּל הַיְכֻנּוֹ מִן הָרֵאשׁוֹן לְאַבְדַּ זְכוּתוֹ שֶׁל שֵׁנִי.
כָּתַב לְגֵרֶשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְנִמְלַד, **בֵּית שְׁמַאי** אֹמְרִים, פְּסָלָהּ מִן הַכֹּהֲנָה.
וּבֵית הַלֵּל אֹמְרִים, אֵף עַל פִּי שִׁנְתָּנוּ לָּהּ עַל תְּנַאי וְלֹא נַעֲשֶׂה הַתְּנַאי, לֹא פְּסָלָהּ מִן הַכֹּהֲנָה:

פרק ח – משנה ט

הַמְּגַרֵּשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלָנָה עָמוּ בְּפִנְדָּקִי, **בֵּית שְׁמַאי** אֹמְרִים, אֵינָה צְרִיכָה הַיְכֻנּוֹ גֵּט שֵׁנִי. **וּבֵית הַלֵּל** אֹמְרִים, צְרִיכָה הַיְכֻנּוֹ גֵּט שֵׁנִי. אֵימַתִּי, בְּזִמְנוֹ שִׁנְתְּגֵרְשָׁהּ מִן הַנְּשׂוּאִין.
וּמוֹדִים בְּנִתְגֵרְשָׁהּ מִן הָאֲרוּסִין שֶׁאֵינָה צְרִיכָה הַיְכֻנּוֹ גֵּט שֵׁנִי, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָבוּ גֵס בָּהּ.
כְּנֶסָה בְּגֵט קֶרֶחַ, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ בָּהּ:

גיטין ח:י – ט:ג

פרק ח – משנה י

גט קרח, הכל משלימין עליו, דברי **בן ננס**. **רבי עקיבא** אומר, אין משלימין עליו אלא קרובים הראויין להעיד במקום אחר. ואיזהו גט קרח. כל שקשריו מרבין מעדיו:

פרק ט – משנה א

המגרש את אשתו ואמר לה, הרי את מתרת לכל אדם לפלוני, **רבי אליעזר** מתיר, וחכמים אוסרין. כיצד יעשה. יטלנו הימנה ויחזור ויתננו לה ויאמר לה הרי את מתרת לכל אדם. ואם כתבו בתוכו, אף על פי שחזור ומחקו, פסול:

פרק ט – משנה ב

הרי את מתרת לכל אדם אלא לאבא ולאביד, לאחי ולאחידי, לעבד ולנכרי, ולכל מי שאין לה עליו קדושין, כשר. הרי את מתרת לכל אדם, אלא אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין, ולכל מי שיש לה עליו קדושי אפלו בעברה, פסול:

פרק ט – משנה ג

גופו של גט, הרי את מתרת לכל אדם. **רבי יהודה** אומר, ודין דיהוי ליכי מנאי ספר תרוכין ואגרת שבוקין וגט פטורין, למהד להתנסבא לכל גבר דתצבין. גופו של גט שחרור, הרי את בת חורין, הרי את לעצמך:

גיטין ט:ד - ט:ז

פרק ט - משנה ד

שְׁלֹשָׁה גְטִין פְּסוּלִין, וְאִם נִשְׂאָת, הוֹלֵד כָּשֶׁר. כָּתַב בְּכַתָּב יָדוֹ וְאִין עָלִין עֵדִים, יֵשׁ עָלִין עֵדִים וְאִין בּוֹ זְמוֹן, יֵשׁ בּוֹ זְמוֹן וְאִין בּוֹ אֶלָּא עַד אֶחָד, הָרִי אֵלוֹ שְׁלֹשָׁה גְטִין פְּסוּלִין.
וְאִם נִשְׂאָת, הוֹלֵד כָּשֶׁר.
רַבִּי אֱלֶעָזָר אָמַר, אִף עַל פִּי שְׂאִין עָלִין עֵדִים אֶלָּא שְׁנַתְנוּ לָהּ בְּפָנֵי עֵדִים, כָּשֶׁר וְגוֹבָה מִנְּכַסִּים מְשַׁעֲבָדִים, שְׂאִין הָעֵדִים חוֹתְמִין עַל הַגֵּט אֶלָּא מִפְּנֵי תַקּוּן הָעוֹלָם

פרק ט - משנה ה

שְׁנַיִם שֶׁשָּׁלְחוּ שְׁנֵי גְטִין שׁוּין וְנִתְעַרְבוּ, נוֹתֵן שְׁנֵיהֶם לְזוֹ וְשְׁנֵיהֶם לְזוֹ.
לְפִיכָךְ, אֶבֶד אֶחָד מֵהֶן, הָרִי הַשְּׁנֵי בֵטֵל.
חִמּוּשָׁה שֶׁכָּתְבוּ כָּלל בְּתוֹךְ הַגֵּט, אִישׁ פְּלוֹנִי מְגַרֵשׁ פְּלוֹנִית וּפְלוֹנִי פְּלוֹנִית, וְהָעֵדִים מְלֻמָּטָה, כָּלן כְּשָׂרִין, וְיִנְתְּנוּ לְכָל אַחַת וְאַחַת.
הִיא כְּתוּב טַפְס לְכָל אַחַת וְאַחַת, וְהָעֵדִים מְלֻמָּטָה, אֶת שְׁהָעֵדִים נִקְרִין עֲמוֹ, כָּשֶׁר.

פרק ט - משנה ו

שְׁנֵי גְטִין שֶׁכָּתְבוּן זֶה בְּצַד זֶה וְשְׁנַיִם עֵדִים עֲבָרִים בָּאִים מִתַּחַת זֶה לְתַחַת זֶה וְשְׁנַיִם עֵדִים יוֹנִים בָּאִים מִתַּחַת זֶה לְתַחַת זֶה, אֶת שְׁהָעֵדִים הָרִאשׁוֹנִים נִקְרְאוּ עֲמוֹ, כָּשֶׁר.
עַד אֶחָד עֲבָרִי וְעַד אֶחָד יוֹנִי, עַד אֶחָד עֲבָרִי וְעַד אֶחָד יוֹנִי בָּאִין מִתַּחַת זֶה לְתַחַת זֶה, שְׁנֵיהֶן פְּסוּלִין.

פרק ט - משנה ז

שִׁיר מְקַצֵּת הַגֵּט וְכָתְבוּ בְּדֹף הַשְּׁנֵי, וְהָעֵדִים מְלֻמָּטָה, כָּשֶׁר.
חֲתָמוּ עֵדִים בְּרֹאשׁ הַדֹּף, מִן הַצֵּד, אוֹ מֵאַחֲרָיו בְּגֵט פְּשוּט, פְּסוּל.

הַקִּיף רֹאשׁוֹ שֶׁל זֶה בְּצַד רֹאשׁוֹ שֶׁל זֶה, וְהֵעֵדִים בְּאִמְצַע, שְׁנֵיהֶם פְּסוּלִין.
סוּפוֹ שֶׁל זֶה בְּצַד סוּפוֹ שֶׁל זֶה, וְהֵעֵדִים בְּאִמְצַע, אֶת שְׁהֵעֵדִים נִקְרִין עֲמוּ,
כָּשֶׁר. רֹאשׁוֹ שֶׁל זֶה בְּצַד סוּפוֹ שֶׁל זֶה, וְהֵעֵדִים בְּאִמְצַע, אֶת שְׁהֵעֵדִים נִקְרִין
בְּסוּפוֹ, כָּשֶׁר.

גיטין ט:ח – קידושין א:א

פרק ט – משנה ח

גט שכתבו עברית ועדיו יונית, יונית ועדיו עברית, עד אחד עברי ועד אחד יוני, כתב סופר ועד, כשר. איש פלוני עד, כשר. בן איש פלוני עד, כשר. איש פלוני בן איש פלוני, ולא כתב עד, כשר. וכך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין. כתב חניכתו וחניכתה, כשר. גט מעשה, בישראל, כשר. ובגוים, פסול. ובגוים, חובטין אותו ואומרים לו עשה מה שישראל אומרים לך, וכשר.

פרק ט – משנה ט

יצא שמה בעיר מקדשת, הרי זו מקדשת. מגרשת, הרי זו מגרשת. ובלבד שלא יהא שם אמתלא. איזו היא אמתלא. גרש איש פלוני את אשתו על תנאי, זרק לה קדושיה, ספק קרוב לה ספק קרוב לו, זו היא אמתלא.

פרק ט – משנה י

בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שנאמר (דברים כד), כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שנאמר (שם), כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר (שם), והיה אם לא תמצא חן בעיניו.

קידושין

פרק א – משנה א

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובשוה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשוה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמנה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם.